

Full diocesà

22 de maig del 2022

p4 – Assemblea presinodal diocesana

p6 – Avui, Pasqua del Malalt

Mare de Déu de Paller

El santuari de Paller (de Baix) està situat a 3 km al nord de la vila de Bagà, a uns 900 m d'altitud, dins el Parc Natural Cadí-Moixeró, construït en 1747 per substituir l'antic santuari de Paller de Dalt, edificat a principis del segle XIII i ampliat i modificat en 1687 amb regust renaixentista. Aquí, el topònim *Paller* no té el significat de 'palla', sinó que, segons l'arrel llatina, faria referència a l'orografia del terreny. Totes les marededéus trobades tenen la seva llegenda, que s'ha transmès de generació en generació. La de Paller, concretament, fou trobada per un pastor amb la col·laboració de la vacada.

Antigament s'hi venerava una imatge romànica, però a principis del segle XX se'n va perdre el rastre. La imatge actual de la Mare de Déu de Paller és una talla de fusta policromada, segurament de mitjan segle XVIII, època en què fou edificat l'actual santuari. La imatge, dempeus, porta a la mà dreta el ceptre i amb el braç esquerre aguanta l'Infant. Està col·locada al cambril del santuari, emmarcada pel retaule, obra dels berguedans Antoni Costa i Marià Bordons, escultor i restaurador respectivament, entre 1772-1774.

El diumenge després del 8 de setembre se celebra l'aplec, documentat des de 1760. Després de la missa, com a cloenda, una cobla desgrana una tirallonga de sardanes.

«L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu us farà recordar tot el que us he dit»

Diumenge VI de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contraure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau.»

(15,1-2.22-29)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

[66]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms

gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia els noms dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

(21,10-14.22-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

(14,23-29)

«Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada»

Fa estada en nosaltres

Carles Riera i Fonts, pvre.

«Que s'asserenin els vostres cors», diu Jesús. Posa en cada ésser la seva complaença.

L'home post-utòpic del segle XXI necessita, per un costat, serenor, i per l'altre costat, nova saba, a fi de trobar la pau de Déu i, també, renovar el jo apàtic.

La paraula de Jesús feta vida en nosaltres: és la mica d'evangeli que portem a dins, capaç de rejaovenir-nos amb la força de l'Esperit.

Se'n torna al Pare, però continua fidel, perquè ha establert una aliança perpètua amb la humanitat. Gràcies a l'Esperit coneixem el Pare i comprenem el Fill.

Fins i tot quan van mal dades, quan el vent bufa en contra, quan la llibertat trontolla, quan minva la llum («jo predico *Lumen de Lumine!*», deia un rector), quan les respostes silents a les crides de les necessitats esdevenen tan i tan sorolloses, quan el món acull realitats negatives, quan tanta gent —germans nostres— jauen ferits a la cuneta de la història, quan sols sabem parlar de Déu balbucejant... presentim el Defensor que ens fa recordar i entendre la paraula de Jesús.

Heus ací una certesa evangèlica: el clam dels pobres és el lloc on Déu s'amaga i es manifesta, tot alhora. Cal escoltar-lo, sabent que cap gest nostre, per petit i insignificant, no és en va, i que més val encendre una espelma que maleir la foscor.

L'escriptor francès Léon Bloy afirmava que sols hi ha una tristesa: la de no ser sants.

La imatge

El do de l'Esperit Sant que el Pare enviarà perquè els fidels no restin orfes serà significat per un colom. La presència freqüent d'aquesta imatge porta a agrair el seu doble rol: recordar el missatge de Jesús i ensenyar allò que cal entendre. Sovint manca la vivència conscient de la presència de l'Esperit en l'Església i en cada cristià. Cal demanar-la en la pregària.

Colom de l'Esperit Sant (1660). Basílica de Sant Pere del Vaticà

Agenda

Lit. hores: Setmana II

23 dilluns

—Sant Baptista de Rossi, prev. fund.
Ac 16,11-15/Salm 149/Jo 15,26-16,4a

24 dimarts

Maria Auxiliadora
Ac 16,22-34/Salm 137/Jo 16,5-11

25 dimecres

—Sant Beda el Venerable, monjo i dr.
—Sant Gregori VII, papa
—Santa Maria Magdalena de Pazzi, carm.
—Santa Magdalena Sofia Barat, fund.
Ac 17,15.22-18,1/Salm 148/JJo 16,12-15

26 dijous

—Sant Felip Neri, fund.
—Sant Quadrat, deixeble dels apòstols, mr.
Ac 18,1-8/Salm 975/Jo 16,16-20

27 divendres

—Sant Agustí de Canterbury, bisbe
Beat Josep Tous i Soler, caputxí fund.
Ac 18,9-18/Salm 56/Jo 15,12-17

28 dissabte

—Sant Emili, mr.
Ac 16,1-10/Salm 46/Jo 16,20-23a

29 L'Ascensió del Senyor/cicle C

Jornada Mundial i col·lecta de les comunicacions socials
—Sant Pau VI, papa
Ac 1,1-11/Salm 46/He 9,24-28;10,19-23/Lc 24,46-53

Un bon grup de fidels participen en l'assemblea presinodal diocesana

Informa: Redacció / Foto: Lluís Closa

El dia 7 de maig al matí unes cent trenta persones, entre preveres i laics, van participar en l'assemblea presinodal diocesana que tingué lloc a la Sala Polivalent de Solsona. L'assemblea, presidida pel bisbe Francesc Conesa, començà amb una estona de pregària preparada per un equip, amb Mn. Abel Trulls al capdavant, format per dos músics i una cantant. En acabar, el senyor bisbe va pronunciar unes paraules de benvinguda i els membres de l'equip diocesà per a la preparació del Sínode començaren explicant la proposta de document de síntesi. Tal com va explicar M. Lluïsa Garcia, hi ha hagut 89 grups sinodals, repartits entre 685 adults, 285 infants i 146 adolescents i joves, sumant un total de 1116 participants.

Teresa Gené, responsable de l'equip, va anar desglossant el document, remarcant que tot l'equip havia estat treballant per poder resumir totes les aportacions, que eren moltíssimes, i finalment havia sortit un document de deu pàgines en el qual hi havia les conclusions a cada apartat de preguntes. Va explicar, sobretot, quins eren els passos als quals convidava l'Esperit Sant en aquest «caminar junts»: els canvis que es demanen, quines són les propostes més votades; les experiències positives que s'han destacat del treball fet durant els

últims anys; els punts d'especial ressonància en què els fidels han coincidit més, i les qüestions que han suscitat diferents punts de vista.

Aquesta presentació del document va acabar amb algunes conclusions i possibles passos a fer: a nivell de paròquies, a nivell de bisbat i a nivell d'Església universal, tot i que aquest últim no pertoca a la diòcesi en si. Després, uns testimonis –un jove de Súria i un matrimoni de Tàrrrega– van explicar què havia significat per a ells aquest treball sinodal i com l'havien viscut. Durant el descans es feu un senzill esmorzar i els participants pogueren afegir quelcom més al document mitjançant unes targetes que s'havien repartit a l'entrada.

El P. Francisco Marín, un altre dels membres de l'equip, va llegir totes i cadascuna d'aquestes targetes d'aportació que s'havien escrit i que es tindran en compte a l'hora de la redacció final del document. Per cloure l'assemblea, el bisbe va pronunciar unes paraules de comiat i agraïment, encoratjant tothom a fer que tot aquest treball no sigui en va. Des de la comissió donen les gràcies a totes les persones que han col·laborat en els grups sinodals com en l'assemblea. Un agraïment també a l'Ajuntament de Solsona per la cessió de la Sala Polivalent.

Solemnitat de la Santa Creu a Anglesola

Josep Castellà

Anglesola va celebrar la Festa Major de la Santa Creu amb tota solemnitat i bona participació, després de dos anys, amb una missa a l'església de Sant Pau Narbonenc, presidida pel bisbe Francesc Conesa, concelebrant amb els mossens Josep M. Vilaseca, Josep Camprubí, Sebastià Pijuan i Antoni Bonet. Hi foren presents els «prohoms» d'Anglesola i l'ajuntament, amb l'alcaldeessa Carme Miró. Enguany, en complir-se el tercer centenari de la inauguració de la capella de la Santa Creu, el poeta anglesolí Jaume Vall Borda li dedicà el poema commemoratiu «300 anys». Abans de l'eucaristia es feu, a la plaça de l'Església, la benedicció del terme i dels «panets de la caritat».

Acabada la celebració eucarística hi hagué una processó i es venerà la santa Creu, interpretant-se els goigs corresponents. Com és tradició centenària, hi hagué, a la tarda, el repartiment dels quatre petits panets cuits sense llevat als nombrosos veïns i gent de comarques que acudiren a la festa. Se'n repartiren 10.000 racions. Ho feren les autoritats i prohoms de la vila, que estan sota el patronatge de la Mare de Déu del Roser. Segons creença popular, els panets col·locats als camps i habitatges guarden dels danys de les pedregades i protegeixen la salut dels devots.

Marca la X per la ROSA i la MARIA

La segoviana Rosa Díez Versal, de setanta-un anys i cabell curt multicolor, va passar anys pendent de la seva mare, i del seu marit, i dels seus fills, i de la casa... «Va ser morir la meua mare i agafar una depressió molt forta.» La pandèmia se'n va emportar, a més, dues amigues del grup de sis amb qui quedava per a jugar a les cartes. «Plorava, plorava, plorava. Fins que em van posar un psicòleg que em va calmar una mica.» El programa de voluntariat de Càritas li ha canviat la vida. «Em sento ajudada per l'Església. I jo també m'ofereixo a tot i miro d'acompanyar-ne d'altres si ho necessi-

ten.» Rosa i María García Bermejo (aquesta, de vuitanta-tres anys) s'han fet inseparables des de la pandèmia. María, filla única, es va dedicar professionalment a l'ensenyament, visqué en un poble i ha dut sempre una vida solitària, sense gaires amics. «Estava sola. I, amb la pandèmia, més. El primer dia que em va treure el meu fill, quan poguérem sortir, no m'aguantava dempeus. Una amiga em va parlar del programa de Càritas. Ha estat el millor regal que he tingut mai. Tenim musicoteràpia, comprensió lectora, problemes per a activar la memòria... Em sento feliç, tinc amigues, ens ajudem mútuament. Trobo en elles la germana que mai no vaig tenir. Fins i tot crec que m'he tornat més bona! De veritat, el que aquestes voluntàries estan fent amb nosaltres no té preu, és un acte d'amor.» X elles X tu i X tants!

Avui, Pasqua del Malalt: «acompanyar el sofriment»

Redacció

Avui 22 de maig, VI Diumenge de Pasqua, l'Església celebra la Pasqua del Malalt, amb la qual culmina la Campanya del Malalt d'enguany.

En moltes parròquies s'estan recuperant les celebracions comunitàries de la unció dels malalts, tot i que la pastoral de la salut continua molt condicionada pels efectes de la pandèmia del Covid-19.

«Acompanyar en el sofriment» és el lema proposat pel departament de Pastoral de la Salut, que ha editat els materials per a aquesta jornada, instituïda fa trenta anys per sant Joan Pau II per a sensibilitzar sobre la necessitat d'assistir els malalts i els qui els cuiden.

El papa Francesc, en el seu missatge, recorda amb agraïment que en aquest temps s'ha avançat bastant; però puntualitza que «encara queda molt camí per recórrer per a garantir a totes les persones malaltes, principalment en els llocs i en les situacions de major pobresa i exclusió, l'atenció sanitària que necessiten, així com l'acompanyament pastoral perquè puguin viure el temps de la malaltia units a Crist crucificat i ressuscitat».

Jornada interdiocesana de pastoral de la salut: la dignitat al final de la vida i l'eutanàsia

Tindrà lloc el pròxim dimarts 31 de maig, al Caixafòrum de Barcelona, de 2/4 d'11 del matí a 1/4 de 6 de la tarda (preu 20 euros, incloent-hi dinar). Inscripcions al telèfon 933171597 o al correu electrònic psalut@arqbcn.cat. Després de la benvinguda de Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa, i de Mn. Joan Bajo, coordinador del servei interdiocesà de pastoral de la salut, hi haurà les següents intervencions:

«Vida digna i mort digna», a càrrec del Dr. Jesús Vaquero, expert en cures pal·liatives.

«Com actuar quan es demana anticipadament la mort?», a càrrec del Dr. Christian Villavicencio, expert en geriatria i cures pal·liatives.

«Presentació de la Llei d'Eutanàsia», a càrrec de la Dr. Francisca Pérez, catedràtica de Dret Eclesiàstic.

«Com afecta la Llei de l'Eutanàsia els professionals i el dret a l'objecció de consciència», a càrrec del Dr. Pablo Nuevo, professor de Dret Constitucional.

«L'atenció pal·liativa de qualitat com a dret humà fonamental», a càrrec del Dr. Xavier Gómez-Batiste, director de la càtedra de cures pal·liatives de la Universitat de Vic.

«L'atenció pastoral al final de la vida», a càrrec de Mn. Xavier Sobrevia, delegat de la pastoral de la salut de la diòcesi de Sant Feliu.

Carles de Foucauld fou proclamat sant

Redacció

El papa Francesc va canonitzar diumenge passat, dia 10, Carles de Foucauld, figura clau de l'espiritualitat del desert, i nou personatges més. Són aquests:

Titus Brandsma, que va néixer als Països Baixos en 1881, entrà en l'orde dels frares Carmelites i s'ordenà sacerdot en 1905. Fou assassinat en el camp de concentració de Dachau (Alemanya) per oposar-se al règim nazi.

Llàtzer, anomenat Devasahayam, laic, màrtir, que nasqué en el segle XIBI al llogaret de Nattalam (l'Índia) i fou assassinat, per odi a la fe, a Aralvaimozhy (l'Índia).

Cèsar de Bus (1544-1607), francès, sacerdot, fundador de la Congregació dels Pares de la Doctrina Cristiana (Doctrinaris).

Lluís Maria Palazzolo, sacerdot, fundador de l'Institut de les Germanes

dels Pobres (Institut Palazzolo).

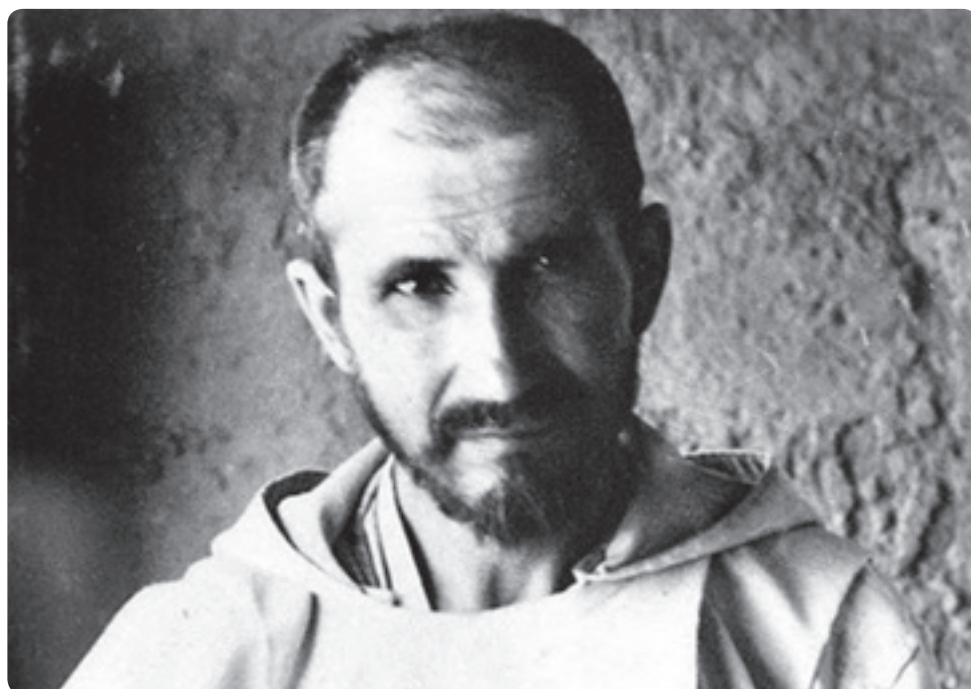
Justí Maria Russolillo, sacerdot, fundador de la Societat de les Divines Vocacions i de la Congregació de les Germanes de les Divines Vocacions.

Maria Rivier, religiosa francesa, fundadora de la Congregació de les Germanes de la Presentació de Maria.

Maria Francesca de Jesús, fundadora de les Germanes Terciàries Caputxines de Loano.

Maria de Jesús Santocanale, fundadora de la Congregació de les Germanes Caputxines de la Immaculada de Lurdes de França.

Maria Domínica Mantovani, cofundadora i primera superiora general de l'Institut de les Germanetes de la Sagrada Família.

El llibre

Una manera d'estar al món

Josep Maria Rambla Blanch

Editorial Cristianisme i Justícia.
368 pp. / 11,40 euros

«La mistagògia exposada en els Exercicis Espirituals té com a finalitat la transformació personal assolida mitjançant un conjunt de pràctiques i d'orientacions espirituals, per tal que la persona que practica els Exercicis vagi penetrant en la relació viva amb Déu, mitjançant la imitació i el seguiment de Jesucrist, i així pugui descobrir el seu propi lloc al món i en la història i disposar-se a convertir en quotidianitat el que ha viscut els dies d'Exercicis Espirituals. Per tant, els Exercicis Espirituals només són una mistagògia per aprendre pràcticament una manera d'estar en el món. D'aquesta manera Déu, l'Amor immens, a qui ningú ni res no pot abastar perquè és *semper maior*, es fa proper i assequible en l'estretor de les nostres vides al món, i aquest es converteix en diafania divina, en medi diví.» Del pròleg de Josep Mª Rambla.

Glossa

Caminant, Camí i Pàtria

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Estimats diocesans:

L'Església camina amb Crist, per mitjà de Crist i en Crist. Ell és el Caminant, el Camí i la Pàtria. Un autor espiritual rus del segle XIV va escriure: «Ell és el nostre peu caminant i al mateix temps el camí, i a més parador de descans en el sender i final del nostre caminar pelegrí» (Nicolau Cabasilas, *La vida en Crist*, 1, 1).

Efectivament, Jesús és el Caminant que guia el seu poble, com el pastor guia el ramat, oferint-li fonts d'aigua fresca (cf. Sl 22 i Jn 10). Ell surt al nostre encontre, com va fer amb els deixebles a Emaús, per revelar-nos el sentit de les Escripures i descobrir-nos la seva presència (cf. Lc 24,13-35). És aquest pelegrí anònim que fa que cremi el cor i es revela en la fracció del pa. Caminem al costat de Crist, company i guia del nostre pelegrinatge.

Però també caminem per Crist, perquè ell és Camí, que condueix a la vida (cf. Jn 14,6). Sant Agustí diu que Jesús, «romanent al costat del Pare, és la veritat i la vida; i, en vestir-se de carn, es fa camí» (*Sobre l'Evangelí de Joan*, 34, 9). I afegeix: «Si l'estimes, segueix-lo.» S'ha fet camí per l'encarnació; per això podem seguir les seves empremtes i avançar

per la ruta que ell va obrir amb tota la vida i, molt especialment, amb la seva mort i resurrecció. D'una manera bonica ho explica la carta als Hebreus, quan parla del «camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la carn de Crist» (He 10,20).

Crist és, finalment, la meta del nostre caminar, la Pàtria que esperem assolir. Sant Pau diu que caminem cap a «on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu» (Col 3,1). No som rodamons que van desorientats per la vida, sinó pelegrins que caminen amb la mirada posada «en la ciutat futura» (He 11,10), on hi ha Crist. Per això és tan important tenir clavats els nostres ulls en ell (cf. He 12,12), perquè el camí es fa més lleuger per al qui coneix quina és la meta i anhela assolir-la.

El fet de «caminar junts» (la sinodalitat) manifesta el caràcter pelegrí de l'Església. Estem en camí cap a Déu. En aquest camí sentim la companyia de Jesucrist, que es fa camí per a nosaltres i que ens indica la meta cap a la qual ens dirigim. Com ens ha recordat la Comissió Teològica Internacional, l'Església «és el Poble del Camí (cf. Ac 9,2; 18,25; 19,9) cap al Regne celestial (cf. Fl 3,20). La sinodalitat és la forma històrica del seu caminar en comunió fins al repòs final (cf. He 3,7-4,44)» (*La sinodalitat*, 50).

